ΑΠ' ΤΑ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΒΑΛΕΝΤΣΙΑΣ ΓΚΡΑΝΤΕΝΙΓΟ

Ἡ τραγικὴ ἱστορία μιᾶς εἰκόνος. Ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο. Βαλέντσια, ἡ ξανθέμαλλη ἀγαπημένη τοῦ Λεοναρντο Πεπίνι. Τὸ μυστικὸ ἀποκαλύπτεται. Ἡ δολοφονία τοῦ Λεοναρντο. Ὁ ὅρκος τοῦ Ἀντωνιο Φεσκαρίνι. Ἀντωνιο καὶ Βαλέντσια. Τὸ μοιραῖο. Ἕνα ἄγριο οἰκογενειακὸ μῖσος. Ὁ Γκραντενῖγο ἐκδικεῖται. Ὁ φύλαξ ἄγγελος τοῦ Ἀντώνιο. Στὶς φυλακές. Ἡ προδοσία. Ἡ δικη. Πῶς χάθηκαν δυὸ ὡραῖες ὑπάρξεις, κλπ.

Στὴν ἄλλοτε περίφημη συλλογὴ πινάκων ζωγραφικῆς τοῦ Αὐστριακοῦ κόμητος φὸν Μπερσλντίγκεν, στὴ Βιέννη, βρισκόταν, μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἕνας ὡραῖος πίναξ τοῦ Φραντσέσκο Χάγιεζ, ὁ ὁποῖος τώρα στολίζει τὴν πινακοθήκη κάποιου πολυεκατομμυριούχου Ἀμεριανοῦ φιλοτέχνου.

Ὁ πίναξ αὐτὸς παριστάνει μιὰ νέα καὶ ὡραιοτάτη Βενετσάνα κ' ἕνα ἐπίσης νέο καὶ ὡραῖο ἀρχοντόπουλο ἐμπρὸς στὸ φοβερὸ κοὶ τρομερὸ Δικαστήριο τῶν Τριῶν τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας.

Ἡ νέα αὐτὴ εἶνε ἡ Βαλέντσια Γκραντενίγο, τὸ ὡραιότερο κορίτσι τῆς Βενετίας κατὰ τὸ 1650. Ἡ οἰκογένεια τῆς Βαλέντσιας ἦταν ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες καὶ ἀριστοκρατικότερες τῆς θαλασσοκράτειρας δημοκρατίας, τρεῖς δὲ πρόγονοί της εἶχαν χρηματίσει κατὰ καιροὺς Δόγηδες τῆς Βενετίας. Ὁ πρῶτος μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, ὁ ξακουσμένος Πιέρρο Γκραντενίγο, ἦταν καὶ ὁ ἱδρυτὴς τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Βενετίας, γιατὶ αὐτὸς ἵδρυσε τὸ περίφημο «Λίμπρο ντ' ὄρο» (Χρυσῆ Βίβλο), στὸ ὁποῖο ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα καὶ ἡ λεπτομερὴς γενεαλογία τῶν ἀρχοντικῶν οἰκογενειῶν τῆς Βενετίας, τὰ μέλη τῶν ὁποίων ἦσαν αὐτοδικαίως μέλη τῆς Συγκλήτου καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Σαράντα καὶ εἶχαν το δικαίωμα νὰ ἐκλέγωνται Δόγηδες, μέλη τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα καὶ μέλη τοῦ Δικαστηρίου τῶν Τριῶν.

Ὁ πατέρας τῆς Βαλέντσιας ἦταν συγκλητικὸς καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰσχυροτέρους καὶ τοὺς πιὸ σεβαστοὺς ἄρχοντες τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας.

Κι' ἡ ὡραία Βαλέντσια ἤτανε, φυσικά, ἀπ' τὶς πιὸ περιζήτητες νυφάδες τῆς Βενετίας.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ζοῦσαν στὴν Βενετία δυὸ ξακουστὰ ἀρχοντόπουλα, ἀπὸ μεγάλες καὶ ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες, ὁ Λεονάρντο Πεπίνι καὶ ὁ Ἀντώνιο Φοσκαρίνι. Ἦταν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ φίλοι ἀδελφικοὶ καὶ σύντροφοι ἀχώριστοι, ἕτοιμοι νὰ θυσιάσουν ὁ καθένας τὴ ζωή του γιὰ τὸν ἄλλο.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Βαλέντσια Γκραντενίγο, ἡ ὁποία ἐπίσης τὸν ἀγατοῦσε μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς νεανικῆς της ψυχῆς. Ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο συνέδεε τοὺς δυὸ νέους, οἱ ὁποῖοι ὅμως κρατοῦσαν τὸν ἔρωτά τους κουφὸ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Οὔτε αὐτὸς ὁ Φοσκαρίνι δὲν ἤξερε ποιὰ ἀγατοῦσε ὁ Πεπίνι. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲ μποροῦσαν νὰ βλέπωνται μ' ἄλλον τρόπο, ὁ Λεονάρντο ἔβαζε τὸ φίλο του Φοσκαρίνι νὰ δίνη στὸ μέγαρό του συχνὲς ἑσπερίδες, στὶς ὁποῖες προσκαλοῦσε ὅλες τὶς ἀρχοντικὲς οἰκογένειες καὶ στὶς ὁποῖες οἱ καλεσμένοι—σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ συνήθεια ποὺ κρατοῦσε στὴ Βενετία—πήγαιναν κρύβοντας τὰ πρόσωπά τους μὲ μάσκες. Στὶς ἑσπερίδες αὐτὲς πήγαινε καὶ ἡ Βαλέντσια, ἡ ὁποία σὲ μιὰ ὡρισμένη στιγμὴ κατόρθωνε νὰ ξεφεύγη τὴ γενικὴ προσοχὴ καὶ ν' ἀνταμώνη σ' ἕνα ἀτόμερο σαλονάκι τὸν λατρευτό της.

Ὁ Ἀντώνιο Φοσκαρίνι ἤξερε ὅτι ὁ φίλος του ἦταν ἐρωτευμένος, ἀλλὰ δὲν ἤξερε, ἄπως εἴπαμε, ποιὰ ἀκριβῶς ἀγατοῦσε. Ὁ Λεονάρντο, ποὺ σεβόταν ὑπερβολικὰ τὴν ὑπόληψη τῆς ἀγατημένης του καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐκθέση, ἀπέφευγε νὰ ἐκμυστηρευθῆ στὸν φίλο του τὸ ὄνομά της. Τοῦ ἔλεγε μόνο ὅτι ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ὀλόξανθη ἀρχοντοπούλα κ' ὁ Φοσκαρίνι δὲ θέλησε ποτὲ νὰ μάθη περισσότερα.

Τὸ μυστικὸ ὅμως τοῦ Πεπίνι, ποὺ τόσο τὸκρυβε ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, φρόντισαν καὶ τὸμαθαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐνδιαφερόντουσαν ἐπίσης γιὰ τὴν ὡραία Βαλέντσια. Ἀπ' αὐτοὺς τὸ μυστικὸ ἔφτασε καὶ στοὺς γονεῖς τῆς Βαλέντσιας κ' ἕνα πρωΐ, σ' ἕνα ἀπ' τὰ κανάλια τῆς Βενετίας, βρέθηκε τὸ πτῶμα τοῦ δύστυχου Λεονάρντο μὲ μιὰ βαθειὰ μαχαιριὰ στὸ στῆθος!

Ποιὸς τὸν εἶχε δολοφονήσει; Ὅσο κι' ἂν φρόντισαν νὰ τὸ ἐξακριβώσουν αὐτὸ οἱ σπιοῦνοι (κατάσκοποι) καὶ οἱ σμῖῤῥοι (ἀστυνομικοὶ κλητῆρες) τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα, δὲν κατόρθωσαν τίποτε. Πέπλος μυστηρίου ἐκάλυπτε τὴ δραματικὴ αὐτὴ ὑπόθεσι. Κανεὶς δὲν ἤξερε, κανεὶς δὲν ἔλεγε τίποτε...

Ἡ Βαλέντσια ἔκλαψε πικρὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀγατημένου της. Ἀλλὰ ἀκόμη περισσότερο ἀπ' αὐτὴν τὸν ἔκλαψε ὁ Ἀντώνιο Φοσκαρίνι, ὁ ὁποῖος κινητοποίησε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του καὶ διέθεσε ἕνα σωρὸ χρήματα γιὰ νὰ μάθη ποιός ἦταν ὁ δολοφόνος. Δὲν κατόρθωσε ὅμως κι' αὐτὸς τίποτε. Οὔτε κὰν τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν ἐρωτευμένος ὁ φίλος του, δὲν μπόρεσε νὰ μάθη.

Τόσο μάλιστα κατάκαρδα πῆρε τὸ θάνατο τοῦ Λεονάρντο ὁ Ἀντώνιο, ὥστε τὴν ἡμέρα τῆς δολοφονίας διεκήρυξε σ' ὅλη τὴ Βενετία, ὅτι δὲν ἤθελε οὔτε στὰ μάτια του νὰ ἰδῆ πειὰ ξανθὴ γυναῖκα, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι κι' ὁ φίλος του ξανθὴ κοπέλλα ἀγατοῦσε κ' ἐξ αἰτίας μιᾶς ξανθόμαλλης ἀρχοντοπούλας χάθηκε.

Ἡ Βαλέντσια κάηκε ζωντανὴ

Πέρασε πολὺς καιρός... Ἡ οἰκογένεια Φοσκαρίνι, θέλοντας γιὰ πολιτικοὺς λόγους νὰ συνάψη δεσμοὺς συγγενείας μὲ τὴν οἰκογένεια Γκραντενῖγο, ἐζήτησε τὴν Βαλέντσια γιὰ σύζυγο τοῦ Ἀντώνιο Φοσκαρίνι. Πιὸ ταιριαστὸ συνοικέσιο δὲ μποροῦσε νὰ γίνη πράγματι. Μοναχογυιὸς ὁ ἕνας, μοναχοκόρη ἡ ἄλλη, πλουσιώτατοι καὶ οἱ δυό, νέοι, ὡραῖοι καὶ περιζήτητοι. Ἡ Βαλέντσια, ποὺ ἤξερε πὼς ἔτσι κ' ἔτσι ὁ πατέρας της δὲν θὰ τὴν ἄφινε ἀνύπαντρη, προτίμησε τὸν Ἀντώνιο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι ἦταν ὁ ἀδελφικὸς φίλος τοῦ λατρευτοῦ της Λεονάρντο.

Ἔτσι ὁ Ἀντώνιο πήγαινε κάθε μέρα στὸ μέγαρο Γκραντενῖγο, φορτωμένος μὲ δῶρα κ' ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες, κουβεντιάζοντας μὲ τὴν Βαλέντσια. Ἡ Βαλέντσια, ξέροντας ὅτι ὁ Ἀντώνιο ἀντιπαθοῦσε τὶς ξανθὲς γυναῖκες, ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ φίλου του, εἶχε πάντοτε κουμμένα τὰ μαλλιά της σὲ μιὰ μεγάλη ὁλομέταξη σάρπα, ἀποφασισμένη νὰ μὴ τοῦ τὰ φανερώση, παρὰ μόνο τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους.

Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπιόντουσαν πειὰ τρελλά. Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου κ' ἐπῆγαν ἐν πομπῇ στὴν ἐκκλησία, ἡ Βαλέντσια ἄφησε νὰ δῆ ὁ καλός της τὰ πλούσια, ὁλόχρυσα μαλλιά της.

Ὁ Ἀντώνιο, μόλις ἀντίκρυσε τὰ τετράξανθα αὐτὰ μαλλιά, ὀπισθοχώρησε ἔντρομος κ' ἔξω φρενῶν ἀπ' τὸ θυμό του φώναξε:

—Κατάρα! Μὲ γέλασαν καὶ μοῦκρυψαν ὅτι ἡ νύφη ἔχει ξανθὰ μαλλιά. Ἐγὼ ἔχω ὁρκιστῆ νὰ μὴν παντρεφτῶ ξανθιὰ γυναῖκα.... Κατάρα!...

Ἀμέσως δὲ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, οὐρλιάζοντας ἀπ' τὸ θυμό του.

Ὅλη ἡ Βενετία ἀναστατώθηκε μόλις ἔγινε γνωστὸ τὸ σκάνδαλο αὐτό. Ἡ προσβολὴ ἦταν θανάσιμη γιὰ τὴν οἰκογένεια Γκραντενῖγο. Κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ κείνη ἕνα μῖσος θανάσιμο χώρισε τὶς οἰκογένειες τῶν δύο πρώην μνηστήρων. Ὁ γέρο Γκραντενῖγο ὡρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῆ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα κατήγγειλε τὸν Ἀντώνιο στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα. Ἀλλὰ ὁ Ἀντώνιο ἦταν συμπαθὴς σ' ὅλη τὴ Βενετία καὶ ἡ οἰκογένειά του πολὺ ἰσχυρή. Τὸ Συμβούλιο λοιπὸν τῶν Δέκα ἀποφάσισε νὰ τοῦ ἐπιβάλη μιὰ τιτικὴ τιμωρία, νὰ τὸν ἀπομακρύνη δηλαδὴ γιὰ λίγο καιρὸ ἀπ' τὴ Βενετία. Καὶ τὸν ἔστειλε πρεσβευτὴ τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας στὴν Αὐλὴ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ἀντώνιο ἔμεινε ἐκεῖ τέσσερα χρόνια κ' ἔπειτα ξαναγύρισε στὴ Βενετία. Ἀλλὰ μόλις γύρισε, ὁ γέρο-Γκραντενῖγο, ποὺ ἐννοοῦσε νὰ ἐκδικηθῆ μὲ κάθε τρόπο, τὸν κατήγγειλε στὸ Συμβούλιο τῶν Τριῶν ὅτι εἶχε ἀσεβήσει πρὸς αὐτό, παρέχοντας ἄσυλο σὲ κάποιον Βεστραμίν, καταδικασμένον σὲ ἰσόβια ἐξορία. Ἡ κατηγορία ἦταν ἀληθινή, ἦταν βαρειὰ καὶ παρ' ὅλη τὴν εὐγλωτ-

τία, μὲ τὴν ὁποία ἀπολογήθηκε ὁ 'Αντώνιο, δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ γλυτώση ἂν δὲν εἶχε κάποιο φύλακα ἄγγελον, ὁ ὁποῖος ἐνεργοῦσε ὑπὲρ αὐτοῦ μὲ κάθε μέσον. 'Ο φύλαξ ἄγγελος αὐτὸς ἦταν ἡ Βαλέντσια Γκραντενῖγο, πού, παρ' ὅλη τὴν προσβολὴ ποὺ τῆς ἔκαμε ὁ 'Αντώνιο, τὸν ἀγαποῦσε πάντοτε καὶ τὸν δικαιολογοῦσε μέσα της, ξέροντας γιὰ ποιὰ αἰτία μισοῦσε τὶς ξανθές. 'Ωστόσο, ἐπειδὴ ἦταν περήφανη, ἀπέφυγε νὰ φανερωθῆ κ' ἔτσι ὁ 'Αντώνιο δὲν ἔμαθε ποτὲ σὲ ποιὸν χρωστοῦσε τὴ σωτηρία του.

Μόλις βγῆκε ἀτ' τὴ φυλακὴ ὁ 'Αντώνιο ἄρχισε τὴν ξένοιαστη ζωή του καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἐρωτεύθηκε τὴν κόρη τοῦ 'Ισπανοῦ πρεσβευτοῦ, μὲ τὴν ὁποία τὸν συνέδεσε ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο καὶ μὲ τὴν ὁποία συναντιόταν κάθε μέρα στὸ μέγαρο τῆς πρεσβείας.

'Ο γέρο-Γκραντενῖγο, ποὺ παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα κάθε ἐνέργεια τοῦ 'Αντώνιο καὶ καραδοκοῦσε τὴν παραμικρὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, τὸν κατήγγειλε καὶ πάλι στὸ τρομερὸ Συμβούλιο τῶν Τριῶν, ὅτι εἶχε μυστικὰς συνεννοήσεις μὲ τὸν ἀντιπρόσωπο μιᾶς ξένης δυνάμεως, τὸν πρεσβευτὴ δηλαδὴ τῆς 'Ισπανίας. 'Ο 'Αντώνιο Φοσκαρίνι φυλακίστηκε γιὰ δευτέρα φορὰ στὶς τρομερὲς κι' ἀνήλιες φυλακὲς τοῦ δογικοῦ παλατιοῦ, μὲ τοὺς μολυβένιους τοίχους, μὲ τὴν τρομερὴ κατηγορία τῆς προδοσίας, ἡ ὁποία ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατο.

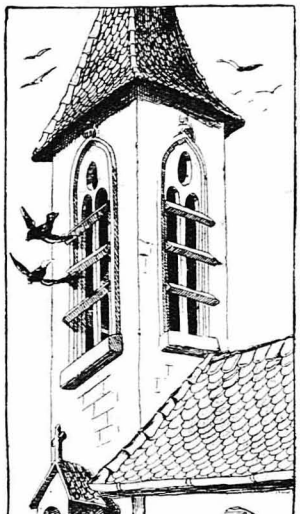

'Η Βαλέντσια Γκραντενῖγο, ποὺ δὲν μνησικακοῦσε καθόλου κατὰ τοῦ 'Αντώνιο γὰ τὸ εἰδύλλιό του μὲ τὴν ὡραία 'Ισπανίδα, μεταχειρίστηκε καὶ πάλι κάθε μέσο γιὰ νὰ τὸν προστατεύση. 'Αλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν γλυτώση ἀτ' τὴν μοιραία καταδίκη.

Τότε ἡ Βαλέντσια σοφίστηκε ἕνα ριψοκίνδυνο σχέδιο. 'Αποφάσισε νὰ φυγαδεύση τὸν 'Αντώνιο ἀτ' τὴ φυλακή.

Δωροδόκησε λοιπὸν τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα τῆς φυλακῆς καὶ τὸν κατάφερε νὰ τὴν δδηγήση στὸ κελλὶ τοῦ 'Αντώνιο. Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τοῦ δώση τὰ δικά της ροῦχα γιὰ νὰ φύγη καὶ νὰ μείνη αὐτὴ στὴ θέσι του μέσα στὸ κελλί.

'Αλλὰ ὁ δεσμοφύλακας λιποψύχησε τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ τὴν ἐπρόδωσε. Ἔτσι, τὴν ὥρα ποὺ ἡ νέα βρισκόταν στὸ κελλὶ τοῦ 'Αντώνιο, προσπαθῶντας νὰ τὸν πείση νὰ φύγη, ἔφτασαν οἱ σμπῖρροι καὶ τὴν συνέλαβαν.

'Η δύστυχη Βαλέντσια ὡδηγήθηκε ἀμέσως ἐμπρὸς στὸ τρομερὸ Συμβούλιο τῶν Τριῶν, τοῦ ὁποίου μέλος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔτυχε νὰ εἶνε καὶ ὁ πατέρας της.

'Αμείλικτος ὁ γέρο-Γκραντενῖγο, μόλις τὴν εἶδε κ' ἔμαθε γιατὶ κατηγορεῖται, σηκώθηκε ἄγριος, τὴν καταράσθηκε καὶ δήλωσε πὼς δὲν τὴν ἀναγνωρίζει πειὰ γιὰ κόρη του !...

'Ο 'Αντώνιο Φοσκαρίνι, ποὺ εἶχε δδηγηθῆ ἐπίσης μπροστὰ στὸ Συμβούλιο, ὅταν ἄκουσε τὴν κατηγορία ποὺ βάρυνε τὴν Βαλέντσια, κατάλαβε ποιὸς ἦταν ὁ φύλαξ ἄγγελός του καὶ μὲ τί θυσίες τὸν εἶχε προστατεύσει. Καὶ γεμάτος πειὰ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, γονάτισε μπροστὰ στὴν πανέμορφη ἀρχοντοπούλα, τῆς ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς εἶχε κάμει καὶ τῆς δήλωσε ὅτι ποτέ, οὔτε μιὰ στιγμή, δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπάη.

Καὶ τότε, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή τους, οἱ δυὸ νέοι ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου !...

Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά. Τὸ ἀμείλικτο Συμβούλιο τῶν Τριῶν τοὺς καταδίκασε καὶ τοὺς δυὸ σὲ θάνατο...

'Ο 'Αντώνιο ἀτεκεφαλίσθη. 'Η Βαλέντσια κάηκε ζωντανή !...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῆς περίφημης εἰκόνας, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε παραπάνω, καὶ παριστάνει ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ τῆς δίκης τοῦ 'Αντώνιο καὶ τῆς Βαλέντσιας...

ΤΑ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΑ

Η ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Οἱ Κινέζοι, ὅταν κουβεντιάζουν μὲ κάποιον, θεωροῦν ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον εὐγενείας νὰ ἐκφράζωνται μὲ ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους γιὰ τὸ συνομιλητή τους καὶ μὲ περιφρόνησι γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Ἔτσι ὁ συνηθέστερος διάλογος μεταξὺ δύο ἀγνώστων Κινέζων, οἱ ὁποῖοι συναντῶνται τυχαίως στὸ δρόμο, εἶνε ὁ ἑξῆς:

— Ποῖον εἶνε τὸ ἔντιμον ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ φανερώνη τὰς ἀρετὰς ἑνὸς ἐξοχωτάτου ἀνδρός, ὅπως σύ ; ρωτάει ὁ ἕνας.

— Τὸ ἄθλιον καὶ ἐλεεινὸν ὄνομα τοῦ ταπεινοτάτου δούλου σου εἶνε Βόγκ, ἀπαντάει ὁ ἄλλος.

— Πόσα εὐτραφέστατα, χαριέστατα καὶ εὐφυέστατα τέκνα ἔχεις ;

— Ἔχω πέντε ζωῦφια, ἀσχημότερα ἀπὸ πιθήκους, τῶν ὁποίων ἡ καμπούρα ξυλοφορτώνεται πολλάκις τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὸν οὐτιδανὸν δοῦλον σας!...

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΩΝ

ΘΕΟΙ ΠΟΥ ΕΚΘΡΟΝΙΖΟΝΤΑΙ, ΞΥΛΟΚΟΠΟΥΝΤΑΙ, ΑΠΑΓΧΟΝΙΖΟΝΤΑΙ!...

Τί γίνεται εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης. Θεοὶ... κομματάρχαι ! Θεοὶ ὑπεύθυνοι γιὰ κάθε συμφορὰ ποὺ συμβαίνει. Θεοὶ ποὺ ξυλοφορτώνουνται ! Ξύλο καὶ βρισιές. 'Ο ἀπαγχονισμὸς τοῦ Βούδδα. 'Ο Θεὸς καὶ τὸ κοττέτσι. 'Ο Θεὸς τῶν ζωοκλεπτῶν. 'Η οὐρὰ τοῦ γουρουνιοῦ, κλπ.

'Η ἄγριες φυλὲς φέρνουνται στοὺς θεούς τους ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀτ' τοὺς πολιτισμένους λαούς. 'Ο ἄγριος θεωρεῖ τὸν θεό του, πάνω-κάτω, σὰν κομματάρχη ! Τοῦχαμε τὸ ρουσφέτι ποὺ τοῦ ζήτησε; Ἔχει καλῶς. Δὲν τοῦ τόκαμε ; Φεῖδι ποὺ τὸν ἔφαγε !... 'Αλλοίμονό του καὶ τρισαλλοίμονό του !...

Χαρακτηριστικὸ σχετικῶς εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι ποτὲ ἡ ἄγριες φυλὲς δὲν προσφέρουν θυσίες ἢ ἀφιερώματα στοὺς θεούς. ποὺ εἶνε εὐνοϊκὰ διατεθειμένοι ὑπὲρ αὐτῶν, γιατὶ ἁπλούστατα οἱ καλοὶ θεοὶ δὲν κάνουν παρὰ τὸ καθῆκον τους καὶ θὰ τὸ κάνουν ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, εἴτε τοὺς καλοπιάσουν, εἴτε ὄχι. 'Εκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐξευμενίσουν οἱ ἄγριοι, εἶνε οἱ κακοὶ θεοὶ καὶ σ' αὐτοὺς ἀπευθύνουν πάντοτε τὶς προσευχές τους, σ' αὐτοὺς προσφέρουν τ' ἀφιερώματά τους.

Ὅπως τὴν παλιὰ ἐποχὴ ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἔδαλε καὶ μαστίγωσαν τὴν 'Ελλήσποντο, ἔτσι καὶ σήμερα ὅλοι οἱ ἄγριοι λαοὶ τῆς 'Αφρικῆς μαστιγώνουν τὰ εἰδωλά τους, ὅταν δὲν εἰσακούσουν τὶς δεήσεις των καὶ δὲν τοὺς κάνουν τὶς εὐεργεσίες ποὺ ζητοῦν. Σιγχρόνως, ἐνῶ τὰ δέρνουν, τὰ βρίζουν, ἐξηγῶντας τους γιὰ ποιὸ λόγο τὰ τιμωροῦν.

Στὸ Κογκὸ καρφώνουν στὴν κοιλιὰ τοῦ εἰδώλου τους, ὅταν δὲν εἰσακούση τὶς παρακλήσεις τους, ἕνα μεγάλο καρφί, νομίζοντας ὅτι ὁ θεὸς θ' ἀρχίση νὰ βασανίζεται ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ θ' ἀναγκαστῆ στὸ τέλος νὰ ἐκτελέση τὶς παρακλήσεις τους, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ φοβερὸ μαρτύριο.

Ἄλλοι πάλι λαοὶ τῆς 'Αφρικῆς, ὅταν δὲν εἰσακούη ὁ θεός τους τὴν παράκλησί τους, τὸν... ἐκφοβίζουν !... Τὸν βγάζουν δηλαδὴ ἀπὸ τὸ βάθρο του, τὸν πετοῦν μακρυὰ καὶ κατασκευάζουν ἕνα ἄλλο εἴδωλο, τὸ ὁποῖον τοποθετοῦν στὴ θέσι του.

Στὴν Κίνα, ὅταν ἐπικρατεῖ ἐπὶ πολὺν καιρὸ μεγάλη ξηρασία, οἱ ἱερεῖς παίρνουν τὰ εἴδωλα τῶν θεῶν καὶ τὰ βγάζουν ἔξω στοὺς δρόμους γιὰ νὰ πεισθοῦν... ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως πόση ξέστη κάνει !....

Μιὰ φορὰ σ' ἕνα μοναστῆρι βουδδιστῶν μπῆκαν κλέφτες καὶ τὸ ἐλεηλάτησαν κυριολεκτικῶς. Δὲν ἄφησαν τίποτε στὴ θέσι του. Πῆραν κι' αὐτὰ τὰ πολύτιμα ἀφιερώματα τοῦ ναοῦ.

Οἱ καλόγεροι, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἀντελήφθησαν τὴν κλοπή, κατέβασαν τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα ἀπὸ τὸν θρόνο του, τοῦ πέρασαν μιὰ θηλιὰ στὸ λαιμό, τὸ ἔσυραν ἔξω στὴν αὐλὴ κ' ἐκεῖ τὸ ἔδεσαν σ' ἕνα καρφὶ κι' ἄρχισαν νὰ τὸ ξυλοφορτώνουν ἀγρίως γιὰ νὰ τιμωρήσουν τὸ θεό, ποὺ ἄφησε νὰ τοῦ κλέψουν τοὺς θησαυρούς του. ἐπὶ πλέον δὲ γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ προσπαθήση νὰ βρῆ τοὺς κλέφτες !...

Τέλος, ἂν μπῆ στὸ σπίτι ἑνὸς Κινέζου χωριάτη ἡ ἀλεποῦ ἢ ἡ νυφίτσα καὶ τοῦ κλέψη τὶς κόττες του, ὁ χωριάτης ξυλοκοπεῖ ἀγρίως τὴν ἑπομένη τὸν προστάτη θεὸ τοῦ σπιτιοῦ του γιὰ τὴ στραβωμάρα του, γιατὶ δὲν στάθηκε ἱκανὸς νὰ φυλάξη τὸ κοττέτσι !...

Ὅσο μεγάλες ὅμως εἶνε ἡ τιμωρίες, τόσο μικρὲς εἶνε πάλι ἡ ἀμοιβές, ποὺ προσφέρονται στοὺς θεούς, ὅταν βοηθοῦν τοὺς πιστούς των. Π. χ. ἕνας Παπούος τῆς Νέας Γουϊνέας, ὅταν βγῆ τὸ βράδυ γιὰ νὰ κλέψη ζῶα καὶ πετύχη στὴν ἐπιχείρησί του, πηγαίνει στὸ θεὸ τῶν κλεφτῶν καὶ τοῦ λέει:

— Μὴν τὸ μαρτυρήσης πουθενά !...

Συγχρόνως τοῦ προσφέρει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ζῶο—γουροῦνι συνήθως—ποὺκλεψε. Τὸ κομμάτι αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε τὸ καλύτερο ἀπὸ τὸ σφαγμένο ζῶο. 'Ο ζωοκλέπτης παραχωρεῖ στὸ θεό, ποὺ τὸν βοηθησε στὴν κλεψιά... τὴν οὐρὰ τοῦ γουρουνιοῦ !...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

Ὅποιος βρίσκεται στὴν πλάνη, δικαιολογεῖται πάντοτε μὲ πολλὰ λόγια.

(Γκόλντσμιθ)

'Η πεῖρα εἶνε ὁ μεγαλείτερος διδάσκαλος.

(Λαΐρ)

Ἂν θέλης νὰ διαδώσης μιὰ ἰδέα, πρέπει ν' ἀπευθυνθῆς στὶς γυναῖκες κι' αὐτές, ὡς ἀμαθεῖς, φλύαρες καὶ ἰσχυρογνώμονες θὰ τὴν ἐπιβάλουν ἀμέσως παντοῦ.

(Νέκερ)